

Високо на ридот,
откај што извира
силата на твојот збор,
дамарите
не ти даваат да заспиеш.
Те тераат
простум
да боледуваш за Неа.
Зашто каменот
и клетвата
не зафтасале
да го запретаат прозирот.
Ах, поету!
Сонце на вртокот ...
Уште по колку
манастирски војѓе ќе лунсаш,
дури името не и го позлатиш,
како што е запишано
во твоето срце:
Македонијо,
прва
и последна моја севдо!

МИЛАДИН УГРЕНОВИЌ